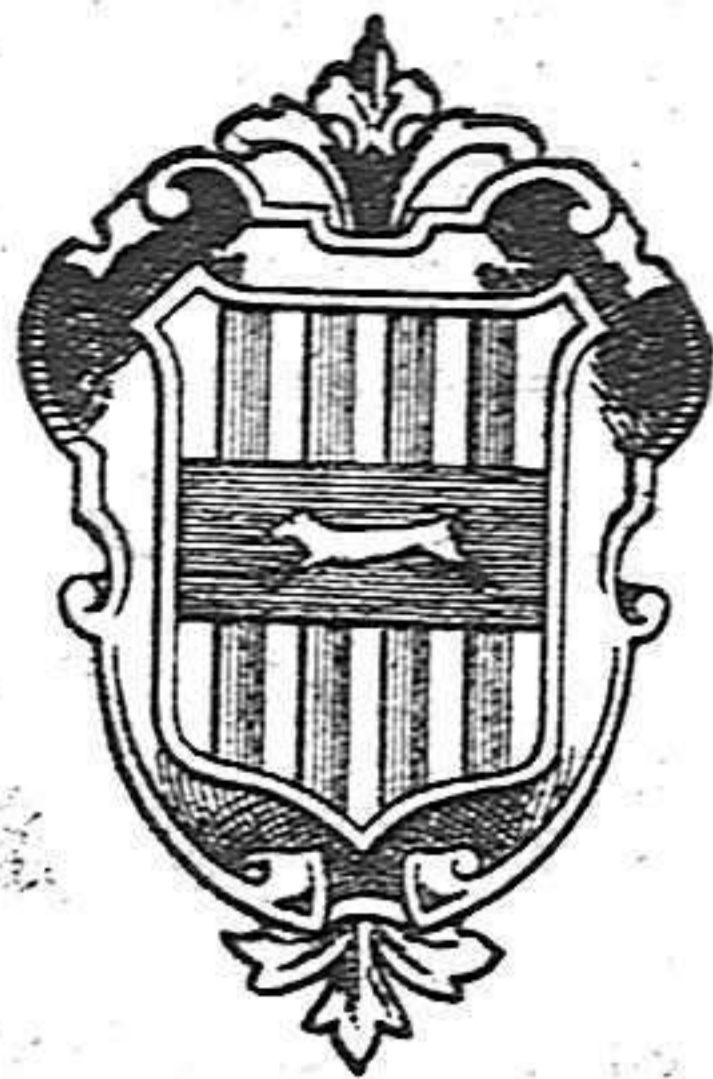

La Veu d'Inca

REDACCIO I ADMINISTRACIO

Murta, 5.-INCA.

Any III

SETMANARI POPULAR

INCA 24 DE NOVEMBRE DE 1917

Núm. 151

PAGAMENT A LA BASTRETA

Un trimestre Una pesseta

L'imperialisme d'En Cambó

Un article del senyor Canoves Cervantes

Yo creo, señores, que en este momento histórico tenemos el deber de reclamar la autonomía, la plenitud de la libertad de Cataluña, para proporcionarla el máximo de grandeza; pero tenemos también el deber de intervenir en la política española, de inspirar la política española, para que nuestra libertad no sea contrapesada, sino que se armonice con la libertad de las otras regiones y que la grandeza de Cataluña se asiente sobre el esplendor de una España imperial, que bien pudiera llamarse Iberia, y que consolide su porvenir y asegure su prosperidad y su fortaleza.

Estos días, la Prensa que representa a la política del desastre, la que originó la guerra con los Estados Unidos, la que fomentó en aquella ocasión el patriotismo ridículo, basado en la más crasa de las ignorancias, reveladora de la incultura de un periodismo que desconocía la potencia militar y naval de la América del Norte, y que desconocía incluso la situación de su propio país, vuelve a hacer de las suyas manejando el espantajo del separatismo, y atribuye a Cambó unas palabras que estuvo muy lejos de pronunciar, con la poca honrada intención de sembrar la discordia entre este Gobierno, que no reparte actas, ni dilapida los fondos de Gobernación.

En la conferencia que dió el señor Cambó en el Palacio de la Música Catalana, obra magistral de un político vidente, fijó con toda claridad, ante Cataluña y ante España entera, de una vez para siempre, cuál era el criterio fijo de su política en la gobernación del Estado español.

Las palabras del Sr. Cambó no son extrañas a nosotros. Hace muchos años que nos honramos con su amistad, y sabemos cómo piensa el «leader» del «imperialismo ibérico».

Quizá es esta la primera vez que nuestros lectores, y el propio señor Cambó, ven en letra de molde este calificativo a su política; para nosotros no cabe la menor duda de que el regionalista de ayer se convierte ya francamente en el imperialista de hoy. El Sr. Cambó quiere que triunfe su política regionalista para fundar, sobre la base de unas regiones libres y prósperas, el Imperio Ibérico, en el cual pueda entrar Portugal con todos los honores. Este pensamiento nuestro y del regionalismo catalán, aunque

a los enemigos del catalanismo les extrañe nuestra afirmación, está contenido en el libro «La Nación Catalana», del insigne Prat de la Riba.

En las palabras del Sr. Cambó, pronunciadas en la conferencia del Palacio de la Música Catalana, al final de un brillante párrafo en el que, con arrebatadora elocuencia, el insigne político evoca la visión de una España imperial, está resumido, mejor que lo podemos hacer nosotros, cuáles el ensamiento del Sr. Cambó al intervenir en la política general de España.

¿Se puede tachar nunca más de separatista a un hombre que piensa con tal alteza de miras? Ningún español que sienta hondamente la Patria puede ver en el Sr. Cambó más que un reformador, un apóstol de otra España, un visionario quizá — nosotros creemos que un vidente —, para el cual sólo respectos ha de tener quien ame a su nación.

No es la primera vez que tratamos este tema. No soy catalán, pero he tenido la fortuna de vivir muchos años en Catalunya, y a través de mi espíritu, cada vez más español, ha pasado la doctrina regionalista y ha pasado el alma catalana dejando hondas huellas.

He asistido al nacimiento y desarrollo de unos acontecimientos políticos que han formado toda una mentalidad. La política catalana, en sus varios aspectos, me es conocida; yo puedo asegurar desde esta modesta tribuna que el pensamiento regionalista lleva en su raíz el germen de un imperialista ibérico, el deseo de hacer de España un país fuerte y definitivamente organizado.

Cambó, que vive para este ideal, impulsado por la fiebre del entusiasmo que hace

concebir a los grandes hombres las concepciones más sublimes, llegó a decir: «Esta España Imperial que no supieron fundar los Reyes de la Corona de Aragón, este pensamiento de Cataluña, lo realizaremos nosotros.»

Y yo declaro ingenuamente—y pido a los lectores perdón por si en esta ingenuidad mía encontraran algo de jactancioso o ridículo—que las palabras de Cambó me produjeron el escalofrío de lo sublime, y mi alma española vibraba de emoción, porque así he sentido yo a Cataluña, porque así he querido yo hondamente a Catalunya, cada vez más española, llevando la dirección en al conquista de sus propios destinos, impulsando su transformación, siendo ella la que inicia el movimiento renovador de la raza Ibérica, que todavía ha de producir asombro al mundo, porque yo creo y he creído siempre con toda la intensidad de mi alma en los destinos de mi raza y en la grandeza de mi Patria.

Yo no he temido nunca las estridencias del regionalismo, porque estaba seguro de que un día llegaría a gobernar, y desde las alturas del Poder España entera le contemplaría para entregarse a su orientación, si los propósitos eran rectos, o para terminar de una vez con su política perturbadora, si es que en el fondo no era otro el ideal regionalista.

En España existe una total desorganización. Nuestra política ha significado durante el siglo XIX el más grande fracaso de un pueblo y de una raza. España, entretenida en guerras civiles en pronunciamientos y en revoluciones al estilo extranjero, no ha visto que la única revolución, la más eficaz, es aquella que lo mismo pueblos producen como una necesidad social y espiritual.

En España no se ha realizado todavía ninguna convulsión intensa que lleve el sello nacional. Nuestras izquierdas se han inspirado en los ideales de Francia y de Inglaterra; han sido revolucionarios españoles con mentalidad extranjera. Examinad a cualquier agitador de las izquierdas y veréis que, más que en necesidades de su país, se basa su revolucionarismo en concepciones de escritores y filósofos extranjeros. Lo nacional no aparece por ninguna parte. El deseo de buscar en las mismas entrañas de la raza los materiales para su transformación está ausente en absoluta; estos re-

volucionarios sólo tienen de españoles el nombre de sus antepasados y el origen de su nacimiento; la mentalidad, el pensamiento que informan todos sus actos es por completo extranjero.

Hace siglos que España perdió su carácter, su democracia, su peculiar manera de ser, el tipo español del estirpe hidalga, caballeresca, donde se reasumía todo cuanto de noble tiene el género humano. Era entonces cuando España se regía por su natural constitución. Desde los Reyes Católicos, España comenzó a desnacionalizarse; restos de aquella hidalguía española los ofrece todavía Cataluña. La Casa de Austria jura los fueros de Catalunya; el Rey de España habla a los catalanes en catalán, considerando que este idioma es un pedazo del alma de la raza española y tan nacional como el castellano, y Catalunya, fiel a sus Reyes, que así respeten sus fueros, pierde sus libertades por defender la Corona de España para la Casa de Austria.

Nunca será más firme la unidad de España que el día en que los lazos de esa unidad los selle el amor y la libertad patrias.

La unidad española está asegurada para siempre; las mismas desgracias que todos juntos hemos sufrido han formado una cadena sentimental, que estrecha todos los corazones españoles. Falta únicamente darle forma política a la unidad espiritual para que los lazos de los regiones ibéricas sean indestructibles. Y sobre esa libertad y esa unidad surge potente el ideal imperialista que incubó en Cataluña el regionalismo que hoy ha comenzado a gobernar, y cuyo pensamiento ha encarnado Cambó, hombre representativo, espíritu predestinado a proclamar para toda la tierra ibera, la doctrina imperialista, dirigiéndose al corazón de la raza, para despertarla y hacerla saber que ha sonado en el reloj del Destino la hora de la grandeza ibérica.

Declaramos lealmente que la última actuación del Sr. Cambó ha hecho revivir en nosotros ideales que creíamos alejados. En este país, donde tanto han abundado los espíritus escépticos, últimos vestigios de una generación decadente, resumen y compendio de todo fracaso, tener ideales mirar alto, amar a su Patria y tener fe en sus destinos, ha parecido hasta ahora un delito. Los que así pensamos teníamos que ocultar nuestras ideas para no caer en el desagrado y en la murmuración de los hombres prácticos, de los liquidadores del patrimonio nacional. Ante ellos, nosotros éramos ingenuos y ridículos, pobres locos, que no sabíamos cómo se triunfa en la vida política, sometiéndose al ambiente en el cual se consumía España.

Para los que así pensamos, para los que sabemos comprender el alcance de las palabras de Cambó, su actuación nos conforta y nos llena de optimismos. Esperamos que han de llegar los tiempos no muy lejanos, en que, compenetrada la nación con el ideal imperialista, seamos más los románticos, los que hoy pasamos por locos e ilusos, y podamos llamar con toda equidad

malvados a los que han corrompido y deshecho el espíritu de la raza.

S. CÁNOVAS CERVANTES

(De La Tribuna de Madrid)

CLARIANES

D. Juan Ramis d'Ayreflor, Director del «Correo de Mallorca» acaba de publicar un rumbós tom de poesias de la seva inspirada musa, impregnades de l'esperit mallorquí, editat en tot esment a l'estampa de la Esperança.

Agraïm a l'amic Ramis l'exemplar en que mos ha obsequiat. Seva és la següent que publicam.

TARDORAL

Avui el sol ja no pica:
és passada la calor!
A la nit ja fa una mica
de tardorenca fredor.

En el ball de la vermada
la gent jove salta i riu.
Es la darrera ballada
de la festes de l'estiu!

Es arribada a bon'hora,
Amb la pluja, la saó.

Mentres cruix l'arada enfora,
s'ou el cant del llauradó:

*Jó llaurava amb en vermeil
i amb en Banyà Enrevoltada
i feia millor llaurada
que l'amo amb el seu parell.*

El cà tresca la cacera
cercant la jove perdiu,
i l'alt garrover espera
el tort, parat el xibiu.

Dins la bota congrenyada
cau bullent el vi novell
que el jorn de la frescolada
va del cup al celier vell.

De les fruites estiunques
ja no'n cullen cap paner.
Les magranes purpurenques
s'obren dalt el magraner.

Amb l'aigada que és caiguda
el pastor vé ple de fang;
a dins sa bossa peluda
hi du'l primé esclata-sang.

Ja s'allarguen les vel'lades...
comencen a fer pensar
en les bonés escalfades
de l'hivern, ran de la llar.

I vé dels Morts la diada.
Des de la «possesió»,
de la campana endolada
s'ou la gran vibració,

qui morenta i dolorida
bé hi diu amb la lleu tristor
que cobren l'any i la vida
a l'entrar dins llur tardor.

El temps, però, no s'acaba,
dins l'any que mor altre'n creix,
i la vida que mancaba
és vida que no reneix.

La bona edad estiuenca
sols una vegada es viu...
Tardor humana, grisenca,
còm fas enyorar l'estiu!

FULLES CASTELLANES

CUARTILLA SUELTA

Hoy como ayer y mañana y por siempre, se cumple de una manera ineludible la célebre frase, de «la unión es la fuerza». Y la fuerza lo es todo: a su ferreo brazo se obedece, con ella se impera. Y en manos católicas, se intensifica, se dulcifica, se materniza, es el suave yugo del Señor: la ley de amor y gracia, la felicidad de los pueblos.

Mas para alcanzarla, es necesaria, imprescindible, la unión: estrechos lazos de caridad fraternal; de ideas, de aunadas voluntades, sabiamente dirigidas; de proyectos y empresas; en una palabra: que los católicos españoles, tengan un solo corazón, para amar y engrandecer a su Patria y una sola alma, para ofrendar sus conquistas al Santo Fuerte y Señor de los que dominan.

Prescídase pues de impertinentes rencillas y amargos resquemores, de insanos personalismos y cerradas agrupaciones partidistas. Así lo entendieron los primitivos cristianos, —en escasísimo número— y por ello bregaron juntos, *unidos*, en el foro, en la política, en la milicia: y unían sus cuerpos, con las cadenas de las prisiones y mezclaban su sangre —de invictos mártires; fructífera sencilla de nuevos cristianos —en las menudas arenas de los circos... y así; mediante esa total unión, ascendieron de la lobreguez de las Catacumbas, al resplandeciente solio de Constantino... ¿verdad que ello, constituye una norma, un ejemplo, una guía?

No soy yó el general, encargado a llevar las aguerridas huestes católicas, a la victoria y al triunfo: no soy más que un soldado de Cristo, un centinela, y desde la garita de la Buena Prensa, presintiendo cercana la noche y el enemigo, os da a todos, católicos, sin distingos ni cortipasas, ese grito preventivo del peligro: ¡alerta!

Santiago Vilella Crespo de Quirós.
Mancor, Noviembre de 1917.

DIETARIOS

DE 1918

SE VENDEN EN ESTA IMPRENTA

Garbes i Gavelles

De «Lo Missatger del Cor de Jesús» copiam les següents notícies:

Un article notable de «L'Osservatore Romano.»

Aquest periòdic publica un autoritzat i extens article de contesta al discurs de l'exministre italià Sonnino sobre la nota del Sant Pare. Diu el referit periòdic, que després d'atenta lectura i examen del discurs de Sonnino en la Cambra italiana, ha tret la ferma convicció de que aquest home públic, totalment preocupat amb les idees de crítica, no ha comprès el sentit de la Nota pontificia. El Papa, en sa carta, no intentà presentar als Governos un programa complet. Els seus pensaments i propòsits foren altres. Atenent-se a les autoritzades declaracions dels caps de Govern, la Santa Seu pogué apreciar, amb gran satisfacció, que tots ells estaven perfectament d'acord sobre alguns punts formamentals; i en vista d'això, reuní i concretà aquets punts, invitant a les potències bel·ligerants a sotmetre'ls a deliberació i estudi, tenint en compte les aspiracions dels pobles. Això és d'una evidència meridiana amb la simple lectura del document pontifici.

Una carta del cardenal Gaspari.—

La Croix publica el text de la interessantíssima carta dirigida pel cardenal Gasparri al Bisbe de Lens, ratificant i ampliant els conceptes de la carta anterior la Bisbe de Valence. Diu Mons. Gasparri que si en el document de Sa Santedat *pro pace* hi ha alguna nació favorescuda no és ni Alemanya ni Austria, sinó França i Bèlgica. Refuta la insinuació de que el document pontifici obeís a inspiracions dels imperis centrals, i diu que al Papa el mogué a fer aquesta crida al veure que la majoria dels estadistes i Parlaments del països bel·ligerants coincidien en alguns punts substancials, limitant-se el Papa precisament a invitar a que s'aclarissin aquets punt. Respecte a la censura que s'ha dirigit al Papa, dient que en sa qualitat de Jutge de la moral i la justícia devia abans que tot declarar qui eren els culpables i qui els innocents, diu el cardenal Gasparri que el Pontífex sols assumeix l'ofici de *mediador*, al qui no correspon desllindar culpes. Això sols faria encendre més als ànims, impossibilitant arribar a la pau.—Contestant a la objecció de que les proposicions pontificals, especialment la relativa al desarmament, no són realitzables, afirma que aquest és l'únic sistema pràctic de suprimir les guerres futures. Tocant a la substitució del servei militar obligatori per el voluntari, cita els exemples d'Inglaterra i els Estats Units, aon la experiència ha demostrat que per a mantenir l'ordre públic basta el servei voluntari. Acaba recordant els mals socials que produeix el servei obligatori, afirmant que el remei verdader d'aquest mal seria la supressió simultània i recíproca del mateix. Si a més—afegeix—es reserves al poble, per via de *referendum* o al menys al Parlament, el dret a

la pau i a la guerra, no hi hauria que temer en lo successiu noves guerres.

Reacció religiosa davant la mort

El testimoni vé del senyor Bisbe d'Amiens (França), el qui, referint-se a la saludable reacció produïda per la guerra actual en els sentiments religiosos de l'exèrcit, diu: «Dels cinc mil ferits que foren portats a les ambulancies, després de la última ofensiva, solament deu refusaren l'assistència d'un sacerdot. Tinc també noticia d'un regiment de soldats del qual es reparteixen totes les tardes entre dues iglesies per a ressar el sant Rosari i assistir a la bendició del Santíssim.» Verdaderament: fóra comptades excepcions, la mort és un gran despertador de la fe i dels sentiments religiosos.

Nova prova de la caritat del Sant Pare

Benet XV, enterat per la *Fraternelle des régions occupés*, societat domiciliada a Roma, de la penosa situació de les famílies dels departaments ocupats refugiades en territori lliure, li ha enviat, per medi del cardenal Gasparri, una carta sumament consoladora, amb un *cheque* de 20,000 francs, considerant-se «dítxós per donar així un nou testimoni de sa predilecció particular per les poblacions franceses de les regions ocupades, tan durament afligides per l'assot de la guerra, no menys que per tota la generosa nació francesa, tan estimada sempre per son patèrnal cor.»

Patriotisme de la França clerical

Contrasta amb la felloonia de certs masons, el patriotisme de la França catòlica, i especialment de la eclesiàstica. Contestant al diputat socialista Poncet, digué Ribot, ministre d'Estat, en la sessió del 4 d'octubre: «Mons. Baudrillart està encarregat, i no hi ha cap inconvenient en manifestar-ho, d'una obra eminentment patriòtica a Espanya...» El socialista Sembat digué amb gran aplom: «La obra efectuada a Espanya per Mons. Baudrillart és sen l'lament admirable.»

Doble aniversari

Amb ocasió de l'aniversari de la elecció de Benet XV (3 de setembre de 1914) i de sa coronació (6 de setembre), *L'Osservatore Romano* ha comentat als dos actes principals de Benet XV en el curs d'aquest any: la promulgació del Dret canònic, i la *Crida* an els Caps dels Estats bel·ligerants, doble monument portant per frontispici: «Justicia i pau:» *justitia et pax osculatae sunt*. En aquests aniversaris, el Sobirà Pontífex ha fet distribuir a famílies necessitades vint mil *bonos* de cuines econòmiques. Sa Santedat ha rebut, al mateix temps, un nombre considerable de telegrams, lleïres i cartes enviats de part dels Sobirans, Caps d'Estats, notabilitats de l'alt clero, i del món enter.

Notes curtes

L'alcalde de Manresa ha publicat un bando, recordant els veïns d'aquella ciutat els preceptes legals que obliguen als pares, tutors o encarregats a enviar als nins i nines compresos en la edat de sis a dotze anys a la escola pública, o acreditar que els propor-

cionen la necessària instrucció en llurs cases o establiments particulars d'ensenyança, autoritzats oficialment. I amenaça amb penyores en metàl·lic les faltes d'assistència injustificades.

—Acaba de publicar-se el compte general de lo recaudat a Espanya per la santa i divina obra de la conversió de les ànimes i propagació de la fe durant l'any de 1916. Puja la hermosa xifra a la important quantitat de 142,480,11 pesetas. Aquesta almoïna ha sigut ja entregada a S. E. Mons. Ragonesi, Nunci apostòlic a Madrid, per a que es serveixi posar-la a disposició de l'eminentíssim senyor cardenal Serafini, prefecte de la Sagrada Congregació de Propaganda Fide, a Roma.

NOTES COMERCIALS AGRÍCOLES

DE INCA

Preus de nostro Mercat

Bessó	a	72'50	el quintà
Blat	a	21'50	la cortera
Xexa	a	22'50	id.
Sivada	a	12'50	id.
Id. forastera	a	00'00	id.
Ordi	a	15'00	id.
id. foraster	a	00'00	id.
Faves pera cuinar	a	26'00	id.
id. per bestia	a	20'00	id.
Blat de les Indies	a	00'00	id.
Monjetes de confit	a	45'00	id.
Id. Blanques	a	44'00	id.
Siurons	a	34'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Garroves	a	07'00	el quintà

DE CATALUNYA

La pròxima collita de cereals

S'està verificant la sembra de cereals en circumstàncies sumament desfavorables, no sols per la sequetat, si que també per la manca d'adobs. Dels minerals, o no n'hi ha en absolut en el mercat o puguen a preus inasequibles per als agricultors; els orgànics són insuficients, i l'agricultor que es decideix a comprar, si és que en troba, els ha de pagar a preus exorbitants.

Són molts els agricultors que sembren sense adobar; per tant és evident que la pròxima collita de cereals, especialment la de blat, experimentarà grans minves resultant gravat extraordinariament el cost de producció, perque el cost dels jornals, mà d'obra, renda de la terra, amortització d'eines o maquinària, pesarà sobre menys unitats de producció.

L'Institut Agrícola Català de Sant Isidre ha soimès aquestes i altres consideracions a l'atenció del Govern, exposant-li la conveniència de que faciliti la importació de nitrat de sosa, el qual, havent d'aplicar-se a l'arribar a la primavera, subsanaria la falta d'adobs. D'aquesta manera, es fomentaria la producció i el treball i s'afenuaria el conflicte dels transports, perquè, aplicat degudament, el nitrat de sosa dona, per cada 100 kilos, 300 de blat i molts més d'ordi, apart del gran rendiment de palla, i així al mateix temps es facilitaria l'alimentació del bestiar.

Afegeix l'Institut que el nitrat de sosa es pot considerar tant necessari per a l'agricultura, com ho és el cotó per a la indústria textil i el carbó per a la metal·lúrgica, i acaba en la confiança de que en tot cas, al fixar-se pel Govern taxa al preu del blat i al pendre altres mides en apoi del consumidor, es tindran en compte les adversitats amb que lluita el productor agrícola.

Noves d'Inca

Ahir va morir, d'una curta i aguda malaltia En Bartomeu Mateu, de can Tauleta, quina mort és estada sentida per esser un jove dotat de bones qualitats i que estava a punt de casar-se, després de 10 anys de relacions.

Que descansi en la pau del Senyor!

Ajuntament

En la sessió de dijous se tractà del projecte de fer dos edificis per còrteres, a lo que és ara la plaça del Bestià, qüestió que s'havia dexada demunt la taula en altres sessions.

El Sr. Tortella, defensà un projecte que abans se tenia de fer la Cortera an el lloc a on estava la vella.

El Sr. Gelabert, defensa el nou projecte dient que és de més facil realització i que'l bon nom d'Inca urgeix que tinguem aviat una Cortera. An el carrer del Comerç més los interessa tenir una ampla via pel tràfec dels dijous i per la hermosura de la urbanisació que no la Cortera que no tendria prou axamplitut. An el mercat del Bestià, la Cortera podrà esser de planta baixa, i per lo meteix, serà de manco cost la seva construcció; además de tenir grans axamplituts per les grans aglomeracions de gent en dies de fires i dijous.

El Sr. Amengual, proposa que la Cortera se fassa allà on és ara el *matadero*, per no espenyá la gran plassa del Bestià.

Se passaren a votació les tres proposicions.

Votaren a favor de la Cortera an el Mercat vei, els Srs. Tortella, Martorell i Ferrer.

El Sr. Amengual, vota que se faci an el *Matadero*.

I a la plaça del bestia, els Srs. Alzina, Gelabert, Morey, Reus, Fiol i Rubert.

El Sr. Gelabert, proposa que la setmana qui ve se donin principi a les obres de les noves Corteres, lo que queda acordat per majoria a accèptió del vot en contra del Sr. Tortella.

Avui al anar a la Sala a recullir notícies, hem vist el pla de les Corteres en projecte, per fer-se una a cada banda del Kiosko o *lo que sia*, de la plaça del Bestià. Fets els edificis quedarà per la amplària de la plaça tancada 15 metres per banda i per la llargaria 24 metres a cada cap, que podran servir per un passeig.

Els plans que hem vist, a simpla vista mos han agradat; pero no comprenem com l'Ajuntament s'acohortí amb un sol projecte de Cortera trassat, tal volta a primera intenció, per un edifici que ve a satisfèr necessitats primordials de nostre mercat; no comprenem com no s'ha cercat el concurs de distintes autoritats, perque amb aixó d'obres se deu anar en tot seny i coneixament de lo que se va a fer.

La casa de la plaça del Bestià i la colxeria del *Barbó* són una mostra eleqüent del seny i la perícia que retgeix nostra pública hurbanisació.

NOSTROS AMICS DIFUNTS

Després d'haver rebuts els Sagraments amb gran devoció i conformança, ha mort D.ª Margalida Ferrer i Fanals, Mestra Nacional d'aquesta ciutat.

Durant sa penosa malaltia a moments se tengué esperança de salvar-la, quant la pulmonia havia donat tomb; però altres complicacions acabaren en la seva forta resistència, morint dia 18 d'aquest mes rodejada de sa familia i del seu fill Jaume que era vengut de Barcelona per estar al costat de sa mare estimada.

La senyora Mestra tenia la edat de 62 anys, havent-ne dedicats 34 a la regentació d'escoles nacionals en distintos pobles, dexant per tot un nom nibat de veneració i simpatia pels seus dots personals, solidament cristians, i per esser feel complidora dels seus deures en lo pertenyent a la ensenyança i en la educació de les nines a ella confiades.

Estigué de mestra un any a Bugar, 5 a Soller, 21 a Seuva i 7 a Inca. A Inca treballà en males condicions per donar-li nostre Ajuntament un local molt reduït que sols li permetia tenir un petit número de alumnes; així i tot treballà en fermesa i bona voluntat.

Acompanyam amb el seu dol a D. Jaume Estelrich, son Espòs i a sos fills, fent estensiu nostre condol a son germà, el Mestre, D. Antoni Ferrer, dessitjant que Deu los don molts anys de vida per porer pregar per la difunta, al cel sia.

Víctima d'aguda malaltia ha mort D.ª Magdalena Quetglas, germana major de l'amic Ganonge, M. I. Mn. Juan Quetglas.

Morí dia 20 d'aquest mes, a l'edat de 54 anys dexant a una nombrosa familia que casi la idolatrava per ses bones qualitats de mare carinyosa i fanera que tot e-hu agombolava.

Rèbia sa familia nostre efectuos condol, i particularment Mn. Juan, que essent jove encara, tantes falles ha tengudes de sers estimats de familia. Que Deu Nostro Senyor aconsol a tots els qui ploren i don el descans etern a l'ànima de nostra difunta.

Hem rebut del Círcol d'Obrers Catòlics el següent programa de la festa Patronal que demà dia 25 celebraran en honra de la Sagrada Familia:

ACTOS RELIGIOSOS

Domingo dia 25, a las 7, misa de Comunió general para los socios, alumnos de la Escuela nocturna y Congregación Mariana.

A las 10, Oficio solemne, siendo el Orador sagrado el Rdo. P. Fr. Gabriel Tous, Franciscano.

Dia 26, a las 7, Oficio conventual en sufragio de las almas de los socios difuntos.

COMIDA ÍNTIMA

A la una de la tarde, en la casa social, banquete de compañerismo para los socios que hayan tomado CARNET.

VELADA LITERARIO-MUSICAL

A las 8 de la noche PRIMERA PARTE.

I HIMNO Oficial del Círculo (Bernardo Salas.)

1.º *Introducción* por el Presidente de la Sociedad.

2.º *Sor Angelina*. Poesia de Ramis de Ayre-flor, por D. Lorenzo Durán.

II LES ARANYES. (Karr.)

3.º *Com és que an el món hi na rics i pobres*, del Dr. Alcover, por D. José Oliver.

4.º *Anyorança de la cautiva*. Poesia del Dr. Costa, por D. Bartolomé Caimari.

III ESPERANZA, por D. Bernardo Aguiló.

5.º *Conferencia* por el propagandista católico D. José Font y Arbós.

SEGUNDA PARTE

IV { (a) LA GALINDAINA
(b) NON-NON
(c) LA FAMILIA } (J. Lambert)

6.º *A Nazareth*. Del Dr. Costa, por don Juan Coll.

7.º *Jo tres i tú dos*. De Mn. Gayá, por D. Mariano Aguiló.

8.º *Els Estius de ma Infantesa*. Por D. M. Durán.

V SOL SOLET. (Mas y Serracant.)

9.º *Fragmento de un discurso*. Por D. Jaime Estrany.

10 *Recitación de algunas de sus poesias*, por el estildado literato y eminente pedagogo D. Juan Capó.

VI CANSÓ DEL TAPER. (Sardana de Casademunt)

11 Conclusión por la presidencia.

ADVERTENCIA=En los domingos de *Adviento*, por la noche, en este Círculo, se darán conferencias de *vulgarización científica*, cuyos detalles se anunciarán oportunamente.

Finques Venals

Un solar de casa, procedent dels bens de can Mayol, situat al carrer del General Luque, entre can Vel·la i can Verguny.

Una peça de terra de la meteixa procedència, situada a la carretera de Ciutat, en la trevassia del camí de sa capelleta.

Indicis: an aquesta imprenta.

Subvencions del Teatre

N'hi ha tres de venals, qui les vulga comprar a nostra Administració saben qui és l'amo.

Claríanes

A nostra Llibreria n'hi ha de venals, a 2 ptas.

Estampes del Cor de Jesús desde un metre fins a tamany tarjeta. Preus segons classes i mides.

Tip. M. Durán.—Inca.